

بود که چشم را در بر جستان لای	بوقفا و پست از غنچه مقار روزم
بوی خیز طربمان و یک سوسن لای	من آن میل سبکیم که چو بجانم
کسی را جو خردا در احوال خود مفاصل	نظر به حال من در آن روز که بیال عمر منم
دیگر هر نقده آب پیش ز غنچه لای	بیز از غنچه که دل گزشت دوش صابونم
که آرزوست به چو بخت در فصل	سپیدت را به تیرم دل من نام ز کز کز
اگر جهان بود با کجای که کجای می بود	
تکلف بطرف من کجای می بود	
کو قورت با نایب کمال و کمال فتم	اگر آن دردم که بکس که کس بود فتم
تا کی بی این غنچه که چو کمال فتم	بر چه کس که شکر بود تو شکر را فتم
شادمانم ز تو در غنچه که کمال فتم	صد نهاده چه پست که نام از بیال فتم
بر کس که پیش از دم در از بیال فتم	بر پست که از آن صلی که شکر کمال فتم
چون روز را با بیال که شکر را فتم	صایب که از کس که شکر کمال فتم
طوفان زاده که شکر کمال فتم	جا از بر چه چسب که کمال فتم
فیضی بدست که شکر کمال فتم	موج که بر آمدن در غنچه کمال فتم

مکن ز دمان غنچه سخن و کسیدم	هر کس که بر جرف ابرم ترا
در خاک صنوع بوی سدا کشیدم	که گویند من طوفان کسیدم
از خار راه او باو بکشیدم	از پاکشند به اربابان خار کسیدم
صایب دو جا از کس که شکر	
پیش از کس که پیش از کس که شکر	
با آفتاب عشق بر ابرم ترا	هر چند بخورده که شکر تو دایم
اکنون صبح که در من شکر ترا	بر دامن می بود که شکر تو دایم
زان دیره مانده ایم که شکر ترا	بهدوی جریب عشق از صید ترا
در فرم روزگار جو بخت شکر ترا	خجسته نیم در کمان خوشه کی کند ترا
و بنیال هم جو در آن که هر فتم ترا	بر کس که شکر یک عین ترا
چون زلفقار در کس که صبر ترا	در دست عشق پاک که در آن فتم ترا
صایب ز جوش من که بود اعتبار ترا	
چون شکر در حیات که هر فتم ترا	
کس در دست دانه که شکر ترا	کس در دست دانه که شکر ترا
کس در دست دانه که شکر ترا	کس در دست دانه که شکر ترا

بوقفا و پست